

показали ся знаки, що вичують смерть капиталізму та його партіям консервативній та ліберальній. Консерватисти та ліберали з кожним днем більше забувають про свої претензії до опіки над робочим народом. Вітер поступу розвіває мраківане, в які вони поховали ся, і бачимо їх дійсну барву і їх дружбу. Вони обороняють інтереси капіталу а борять ся проти інтересів робітничих. А коли всі робітники се побачать, тоді буде кінець капиталізму. Робітники шапками закидають капиталістів!

Мир. Стецишин.

П І С Н Я

Для робучого народа.

Горе наше так нещасне—
Аж сумно сказати...
Докийж нарід робітничий,
Буде так стогнати?

Вже час було робітникам,
За себе повстати,
Коби не тота зараза,
Що нам хочеш спати.
Ой, ви братя робітники!
Зо сну пробудіть ся
Поставайте всі на ноги,
До діла беріть ся!
Кривопійці лиц привикли,
Кровь з Раба іссати,
На нас бідних робітників
Ярма накладати.

Вже задуже того буде
Бідному народу,—
Через тих капиталістів,
Гинути з голоду.
Вони жиють з нашої праці,
І полий гуляють,
А нас, щоб нагодувати,
У арешт саджають.

Чи є правда на сім світі,—
Щоб ми працювали,
А завдяки своїй праці,
Пужду діставали.

Ні! Ми народом робучим,
Щоб робить на себе,
Але не для таких хрунів,
Що ложний для тебе!...

Похватаймо ся за руки
Враз в одну годину—
З хруня, з ката кривопійця
Зробимо людину.

Котра б стала враз з народом,
На хліб працювати,
Щоб неправду побороти,
Доленьки придбати.

Ст. Малік.

Ф А Р М А Р С К Е.

Політика капиталістичного уряду Канади розсажувать фармарів далеко лежачими одна від одной садбами часто дає криваві наслідки, від яких волося встає на

голові дубом. Візьме який чоловік фарму; миль биеть навкрузи нема живої душі. Побудує курсь, порубає трохі тієї панлі. Бачить, що не виживе. Мусить іти десь за сотки миль на заробітки...

І нераз було, що вернувши за місяць другий додому знаходив нову хату мерців. Поки він десь заробляв кривавого долара, жінка захворіла, діти дрібненькі. До людей далеко—миль 6 або й далі. Ніхто не поратував. Мати вмерла, а за мамою дітки з голоду душу богови віддали...

Скільки жертв! Скільки кривавих жертв!.. Наша кров ріками тече по Канаді!..

Колиж вона залле прокляті на всі віки і віки кублиця пануючих зміїв, з їхнім кодлом, з їхнім регітом і клятими доларами?!..

КОНВЕНЦІЯ В КЕЛГАРІ.

В Келгарі, Алта, дня 14 децембра, на першій конвенції робітничих жінок, фармарських товариств та соціалістичних організацій провінції Алберта ухвалено 37 голосами против 9, слідуочу резолюції:

„Зваживши, що вже існує одна політична партія для оборони інтересів робітничої класи, Соціалістична Партія Канади:

„Ми вважаємо, що не потрібно засновувати іншої подібної партії, бо се послужило б лиш для розбиття робітників на виводження замішанини в ряди праці.

„І тому постановляємо, що ся конвенція приймає за свою платформу Соціалістичної Партії Канади“.

В такий спосіб Алберта вступила в єдину провінцій Бр. Колумбії та Онтарію і заснувала третій Провінційний Екзекутивний Комітет С. П. К., та сей рїжнить ся від інших тим, що є рівночасно Комітетом організації заводових і політичних, коли інші є лиш Комітетами самої Партії.

Резолюцію поставили два звисні члени С. П. К. товариші Петініс і Легеній. Дебата над сею справою тягла ся три години і в ній брали участь між иньшими, Девідсон, бувший посол незалежної робітничої партії в парламенті Бр. Колумбії, та Р. Овне, делегата фармерської організації Society of Equity. Девідсон оповів перед конвенцією

історію свого посліваня, як то його вибрали „незалежним“ послом і як він відтак упарламенті побачив що дійсно незалежним є лиш одна одинока С. П. К. А Овне сказав ще лучшу промову і закінчив її значучими словами: „Ми були б мерзенними трусами, коли б прийняли платформу С. П. К., а відкинули її назву“.

І нехай тут хто говорить, що пересте наша Партія...

К О Л Я Д А.

на ноту Дивная Новина.

Ми соціалісти

Идем хата від хати,

2) Нашим братам товаришам

Заколюдувати.

Коляда нам люба,

Коляда нам мила,

2) Бото для нас красна діва Сина породила.

Породила сина—

Він у школах вчив ся,

2) І великій хлонецкій кривді

Добре придивив ся.

Придивляв ся кривді,

Хтів допомогати—

2) Паньським рабам дуже

Світло показати.

За то вони взяли

Тай сго розіяли,

2) І святую нашу правду

До днесь закопали.

Правду за копали,

Брехнею тогують

2) І грошки з нас здирають

Пють та бенкетують.

То ті клерикали,

Та підла голода,

2) Котрі вже сему скіру

З тягають з хлопа.

Шкіру істягають,

В царство виправляють,

2) Але справді чи є оно—

За тос не знають.

Тож Христос нас учив,

Що царство між нами,

2) Тут на сій таки земляци

Не за дєбєсами.

Лише тос царство

Треба здобувати,

2) В товариство соціалне

Сонце ся виснасти,

Видиши в товариство

Себе, жінку, й діти,

2) Бери з собов на мітинги

Та вчи їх просвїтити.

Як ся будем вчити,

То будемо знати,

2) Чому тяжко так на світі

Бідним проживати.

Чого калік много,

Защо і від чого,

2) Мабудь тог від роботи

На ворога свого.

Чому вдови плачуть,
Не маючи уліба.

2) А діточки голі, босі

Проклинають діда;

Проклинають діда

І тата тай маму.

2) Чого вони їх створили

На негібель саму.

То всео будем знати,

Як ся будем вчити—

2) Пєра братя, товариші,

До діла спїшити.

Дт. Параговський

До віннічєских сеестер.

Вже від довшого зродилась гадака в мойй голові, що до положєня нашого, яко женщин, в тепєрєшнєм уєстрою, а особливотут у Вінніпєгу.

От і се є причиною, що хочу сказати до Вас Тов. пару слів.

Приглянувши ся зблизка нашою пожитю у Вінніпєгу, дізнала я не конечно приемного вражїня, а особливо те, що наша доля, доля женщин в тепєрєшнєм уєстрою є цілком недозавидуваня.

Нас всіх занятих тут у Вінніпєгу, після того обчислїня, є пів тисячки з накладом; з того заледво 42 має таку плату, що яко тако може прожити (дївчата no dining room-ax), а рєшта терють свої молодї лїта і своє здоровля по фабриках, пральнях і по реставраційних кухнях.

Отжеж видите доля наша незавидна; значить ся треба семя якесь зарадити, і зарадимо, коли станемо рука в руку як одна і скажемо: „годї!“

А знайте товаришки, що в „єдності сила“. Як будєм триматїсь разєм в гуртку і солідарно поступати так вїрте, що пїдем „на стрїку сонцю золотому“.

котрого могує жарєво вже широко розїялось на небоводї питаня жіночого.

Нараз стає нам перед очима дуже сумний образ: „ми темні“. Однак не тратьмо надїи та не теряїмо енергїї, але се нехай будє для нас заохотою і пїдпалом до праці, котра має принєсти освобожденє нашего поневоленого і погорженого пола. А те що ми темні, на се є лїк, котрий валить мури, котрий здвїгаєт народи, а тим лїком є власне „ПРОСВІТА—ОРГАНІЗАЦІЯ“, котра даєт нам пїзнанє самих себе, вїру в краєцє і вї-

ру в свої силї і зкинє з нас „ВЛАСТЬ ТЬМНУ“.

Алє деж нам брати тої освїти? певно запитаєте; а я вам кажу товаришки: „як хто схоче пєса вдарити, то бук знайде“—таке і тут.

Ну, алє певно, як в нас будє вїчно гада за те, що би лише віддатїсь і то ще за файного, богатого і молодого хлопця, хотїючи то був найбїльшїи лїйдак, чоловік скрєйно адеморалїзований, алє, як має пару тих нужденних доларїв та знає добре закрутити харамана, то уже й „good boy“—то що з нас будє?

Любі мой, як будєте так довше думати, то уважайте, що гїркї слєзю ваших молодших і будучих сеестер і взагалї слєзю поколїнь спадуєт на вашї гроби і тяжким оловом привалить їх.

Товаришки уважайте, що в нас лежить також доля нашого людю. Нас нашї старокрасвї „гаразди“ вигнали за море щїкали долї, а знайте, що ми є дочками того народа, котрого найдужче товчуть тут капиталїсти в Канаді.

Отжеж товаришки, і в наших руках лежить доля нашого народа. Тож уважаймо, що ми є сповнїли сєй важний обовязок, як єтїй, як матерям лїцїє і щоб усє ми віддали своїм дїтям, всє поматирїнському.

А чи воно справдї можна сподїватїсь того від нас? Сумнїваюєсь.

Чому? запитаєте. Тому... я живучи разєм з Вами вїджу нашї злї і добрі сторєни, вїджу, що внас замало пїзнаня самих, замало вїри в свої силї і замало дїнїмо в собї рїднїєть людєку.

Я знаю, що 80 процєнтї з нас вїнїчїлиби замїж за найгїршого чоловіка, пїняка, злодїя і т. д. лише аби вїн був Англїєм. З другої сторєни лїнїваючи чоловіка єдного і рїдного увїйти в стан єупружєский, лише тому, що вїн „галїцїян“ говорачи „Е що, то свїй, Русак, а не Англїк“.

Не думайте Товаришки, що я Вам хочу відобрати волю Вашого серця, нї, я сєго не думам і не гадаю зробити, я дуже добре знаю, що „сєрдєнько не навчїти, хто яким ся уродив“.

Рїч не в тїм—ви гордустє єєніми робїтниками! Ви ж сами робїтницї! Я розумїю вас. Вам хочєт ся кращого жїтя. Добре! Алє не там ви його знайдїте, де шукаєте. Покиньте гордувати